

ΜΙΑ ΦΡΙΚΤΗ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Θ Α σάς διηγούμαι σήμερα μια έρωτική τραγωδία, η οποία συνέβη στο ιερασιονικό χρώμα, στη Σικελία, με ήρωες έναν Έλληνα και μια όμοια και νέα Σικελή άριστοκρατία.

Μετά την Συρακούσων και της Καπάνης, σώζονται ακόμα τα ερείπια ενός μεγαλοπρεπούς ανακτόρου, αρχιτεκτονικής Συρακούσας, το λεγόμενο «Παλάτι των νεών Μπουκίνα». Στόν χώρο της ιστορίας μας, ο τελευταίος κόμης νεύλα Μπουκίνα ζούσε και με τη θυγατέρα του, περιήρμη για την ομορφιά της και την πλούσια της.

Πολλοί μνηστήρες περιτοκούζην την κωνεστική Κωνσταντία, αλλά αυτή, σε ηλικία 18 ετών, εφορμήσε το νεαρό «Αλέξανδρο Ριζάρη», δευτερότοκο γιού του «Ελευθερουκέου κόντε Ριζάρη», επισημόν φίλον του πατέρα της. Κατά τη συνάντη της εποχής, οι νεότεροι γιοί των Σικελιών—στους οποίους ο νόμος παραχωρούσε μικρότατο κληρονομικό μερέδιο—ακολουθούσαν το ιερατικό στάδιο.

Όταν οι γονείς των δύο νέων έβλεπαν την άνομοιάν έρωτά τους, αποφασίσαν εκ συμφώνου να στείλουν τον «Αλέξανδρο Ριζάρη» στη Ρωμιά, για να τελειώσει εκεί τις σπουδές του και να «ακολουθήσει» έπειτα το εκκλησιαστικό στάδιο, το οποίο όμως δεν αγαπούσε ιδιαίτερον.

Έφανε ώστόσο για τη Ρωμιά, μη θέλοντας να διαμαρτυρηθεί τον πατέρα της. Στο μεταξύ, ο πρωτότοκος αδελφός του «Αλέξανδρου» έζησε σε γάμο την Κωνσταντία, κι επειδή εκείνη απέχευε τον έρωτά του, αυτός έπληξε άλλη, αλλά σε λίγον καιρό πέθανε. Το γεγονός αυτό άλλαξε άσπαστα τη θέση του «Αλέξανδρου Ριζάρη»: τον έκανε άρχηγό της οικογενείας και κληρονόμο των τίτλων και της περιουσίας του πατέρα του.

Έφανε λοιπόν από τη Ρωμιά, και αθάνατος στη Σικελία, έζησε σε γάμο την Κωνσταντία.

Εκτόσθα πάλι δεν έπιθχαν, «Ομοίτη» κι η ήμερα του γάμου, και η τελευταία έπερασε να γίνει στο παλάτι των νεών Μπουκίνα, κι έλασηρότητα. Όλα οι εγγονείς των περιούσιων ήσαν προσκελεμένοι...

Κοντά στο παλάτι κατοικούσαν ένας κόντης, απόγονος άρχαιας οικογενείας, ο ιπότης Βρούνης, ο οποίος είχε πολλές φορές ζήσει σε γάμο την Κωνσταντία, και είχε πάντοτε απογορευθεί. Τον εκάλειαν λοιπόν κι αυτόν στο γάμο, αλλά ο Βρούνης έσχεσε το προσκελήτηρο, εδολαστήριο, κι έφανε από το σπίτι του προς άγνωστη διεύθυνση. Ο ισχυρέτης του που τον είχαν ιδεί να φεύγει με τέτοιον τρόπο, φρενασιμένος, έλεγον μεταξύ τους ότι κάτι φοβερό έμελλε να γίνει...

Το πρωί της ήμερας του γάμου, γοργά και λαμπερότης έπαρατούσαν στο παλάτι των νεών Μπουκίνα... Πλήθος άπειρο, που φαινόταν ότι συμπεριέβηται την εύτυχη των δύο έρωτευμένων κωνιδιών, επέλημμεζε την έκκλησίαν...

Η έκκλησία ήταν γεμάτη άνθη, ζάλασε από φως. Η ιερατελεία άρχισε και προχωρούσε κανονικά. Τη στιγμή όμως που ο παπάς έπερνούσε από δάχτυλο της νένης το συμβολικό δαχτυλάκι, ένα ήχηρο γέλιο, ένας κολλημένος σαρκόκενος άκούστηκε σε μια γωνιά της έκκλησίας.

Όλοι έγρησαν να ιδούν, αλλά ο ίδιόστιχης της ιερής στιγμής έμεινε άγνωστος, και η τελευταία εξακοιούθησε...

Όταν επέλεισαν, οι κάσιμενοι ακοιούστησαν στον έκτεταμένο χώρο του παλατιού, κάτω από τα μεγάλα δέντρα... Μετά το γάμο, έγινε χορός. Όμοιοι κομπόζαν ήσαν τοποθετημένοι, άλλοι σε μέση σειρά, και άλλοι στις σάλες του μεγαλόν, που έβοήθιζε διά από μουσική και χορούμενες φωνές. Παντού έτροφιζόνταν ζωντανή χορείων...

Η μεγαλύτερη όμως συγκέντρωση γινόταν στην αίθουσα της ύποδοξης, που οι τοίχοι της ήσαν ταπεινωσμένοι με λουλούδια, και όπου βρίσκονταν οι νεώτατοι και οι άρχιστοι των δύο οικογενείων...

Κατά τις έντεκα τη νύχτα, ενώ ο χορός βοιοκότανε στην αίθουσα, δύο άνθρωποι με προσωπίδες έμπήκαν στο παλάτι των νεών Μπουκίνα...

(Έδώ λήζει να σημειωθεί ότι, την εποχή εκείνη, η

Το είδύλλιο της Κωνσταντίας νεύλα Μπουκίνα και του νεαρού Ριζάρη. Οι μνηστήρες της ώφριας Σικελής και η προτιμής της. Η ηγία του ιπότη Βρούνη. Ένας άριστοκρατικός γάμος και μια άλλωσθητική σκηνή. Η παντεια των δύο προσωπίδοφώνων. «Πριστιζία»! Το μυστηριώδες νεύροσπαστο. Η κωμωδία μετκόλλεται σε τραγωδία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

προσωπίδοφορία συνήθοντο πολύ, ήταν γενική στη Σικελία καθώς και στη Βενετία, και οι συγχροές άνθρωποι με το προσποχο έτσι σκεταμένο, άνακετέονταν με χορεύτες που ήσαν το πρόσωπο ξεσκελιστο. Η «γένεια μόνον άπαταύστε» να δειχνη ο προσωπίδοφός το προσποχο του στον οικοδεσπότη—διελάδη άπως γίνεται σήμερα σε σέ μάς, στις «Απόκριες»...

Οι δύο νεοφρεμένοι φανούσε τη γραμμή φορεσιά των χορούων της Σικελίας. Ο χορός τους ήταν άλλωστος, ζωνηρό και θαυμάσιος. Κρατούσαν άπεί μασκάδες και τριτοχορείτη, η μάλλον ένα νεύροσπαστο σε σχήμα άνδρου, με πρόσωπο και τα αυτό, και ντυμένο με ταύλαση. Στο στήθος του γερούσπατο ήσαν κεντημένη, με άσημνια κλωστή, μια λέξη: TRISTIZI!

Η γλαδία ΘΑΠΙΣ.

Οι δύο χορεύται, αφού έχουσαν άνα, με κομμοτραγικές κινήσεις, το νεύροσπαστο τους, το έβγαλαν έκπαι έπάνω σ' ένα δίδυνο προσωπίδοφορο, ότι το ένταμίζον με τίχες.

Οι κάσιμενοι περιτοκούζην τους δύο προσωπίδοφούρους και περιτοκούζην της θλίβη, αλλά και σε νέα κωμική παντομία τους. Ηταν φανερό ότι έβγαλαν τη Θλίψη, για να διαλείνη μέρα στο παλάτι των νεών Μπουκίνα η Χαρά μήνη... Έπειτα, οι δύο παντομιματά έσκέτασαν το νεύροσπαστο τους με έναν κόκκινο παντόμα, κι έξερήσαν θησαν τα παιχνίδια τους...

Για να δώσουν στους παρατηρούμενους άριστοκρατές δείγματα της τέχνης τους, έφραν να χορεύουν κι έσπαθήσαν για μια στιγμή άκίνητοι, ο ένας αντίκρυ στον άλλον. Ο ένας, ψηλότερος και κομμοκρότερος, φαινόταν ηλικιωμένος. Ο άλλος, εύλιγιστος, γριωπιμένος, ψηλός και άμυροσποδαρός, γεννούσε την ύποψη ότι άνηκε στο όμοιο φύλο. Κανείς όμως από τους δύο δεν ήθελε να δείξη το πρόσωπο του...

Άρχισαν πάλι να χορεύουν... Άλλοτε χτυπούσαν το πάτομα βρωμα και ροθμακά, άλλοτε άγκυλιζόνταν κι έστασιμφορούσαν σε χορό άνάλογο με το σημερινό βάλς...

Να βγάλουν τις μάσκες τους!... άκούστησαν φωνές γύρω τους.

Οι παρατηρούμενοι ήθελαν τίλος να μάθουν ποιοι ήσαν οι δύο προσωπίδοφούροι. Η περιήρησία τους είχε φτάσει στο κατώτατο.

Οι δύο χορεύτες έσπαμίζησαν τότε και έκείνος που το έξωτεροκό του φαινόταν νεώτερος, έλήρησε το νεώτατον κώνητα «Αλέξανδρο Ριζάρη» και του έκανε νόμοι ότι θέλει να του μάθει ο ίδιος. Την ίδια στιγμή ο άλλος, προσωπίδοφός έδειξε στον «Αλέξανδρο» πόσα του παραλειπούσε δομιατο. Όλοι υπέθεσαν τότε ότι ο δύο χορεύτες έπαυθούσαν να φανερωθούν μονάχα στον κώνητα. Και ο «Αλέξανδρος Ριζάρης» δεν έδισσε να τους άκούσθη...

Μάλιστα, είπε ο «Αλέξανδρος», να πάμε στο δομιατό αυτό!... Οι δύο άγνωστοί έπανέλαβαν τις κομμοές κινήσεις τους και τις άλλωστες χειρονομίες τους, έξανασησαν από το δίδυνο το δίδυνο κίον της Θλίψης, και, άκολουθούντες τον κώνητα «Αλέξανδρο Ριζάρη», το μετέφεραν στο παρακείμενο δομιατό.

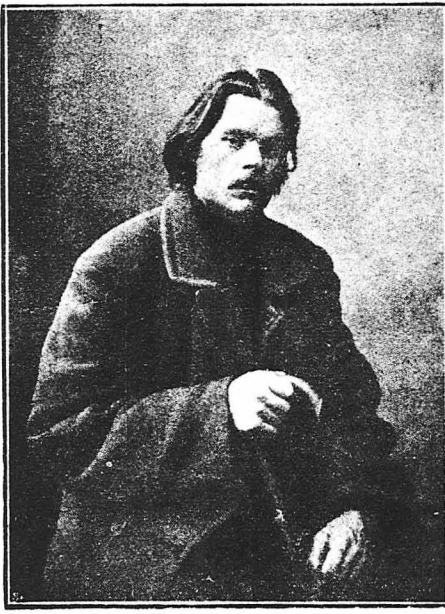
Και στην εύρύχωρη αίθουσα της ύποδοξης, ο χορός των κάσιμενων άριστοκρατών άρχισε πάλι ζωνηρό, με τους ήχους ποικίλου γωνής μουσικής...

Είκοσι λεπτά της ώρας είχαν περάσει χωρίς να φανούν ούτε οι δύο προσωπίδοφούροι, ούτε ο κώνης «Αλέξανδρος Ριζάρης».

Η νύχτα ήταν άνηχη. Τα βλεμμάτια της εύρύχωρης σε όλες τις γωνίες της σάλης, έκπαιτες όλες τις μορφές, αναβρόντης τον άντρα της, τον άγαρμητό της «Αλέξανδρο», που είχε άπαυθθεί με τους δύο άγνωστούς...

Τέλος, οι δύο προσωπίδοφούροι έφάνηκαν στη σάλα φορούσαν όμως άλλα ρούχα τώρα: Μαύρο βελούδο έ-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο διάσημος Ρώσος συγγραφέας Μαξίμ Γκόρκου.

